

Terveisiä Kalevalasta

Tammi

Jukka Itkonen
Tuomas Kärkkäinen

Jukka Itkonen

Terveisiä Kalevalasta

Kuvittanut Tuomas Kärkkäinen

Tammi – Helsinki

Väinämöinen

Aino

Ilmarinen

Pohjan Akka

Pohjan Ukko

Joukahainen

Ahven

Laulajan saatesanat

Joskus tekee mieli vähän
kostutella kaulaa,
juoda lasi lähdevettä,
sitten alkaa laulaa.

Ihminen on levoton
ja etsii aina uutta,
muttei mitään uutta ole
ilman muinaisuutta.

Jo muinoin tämä sinnikäs,
katajainen kansa
tarinoita kertoili
ja lauloi laulujansa.

Aika kulkee auton lailla,
muisti, se on kytkin,
niinpä tarinoita kuullaan
yhä vielä nytkin.

Tässä ovat henkilömme,
jutun korttipakka –
Vainämöinen, Ilmarinen,
Aino, Pohjan Akka.

Lähdevesi virkisti
ja kostutteli kaulaa.
Istukaahan aloillenne,
nyt on aika laulaa.

Väinämöinen kosii Ainoa

Aino-neiti, punaposki
liinaletti-sisko,
nuori, kaunis, vikkela
kuin niityn sisilisko

kulkee rallatellen pitkin
järven vastarantaa,
saunavastat taittelee,
ne aikoo kotiin kantaa.

”Tule minun vaimokseni”,
kuuluu jostain ääni.
”Vielä ennen juhannusta
tahdon viettää hääni”.

Aino-neiti hämmästellen
niin kuin unta öistä
katsoo lepikosta ilmestyvää
Väinämöistä.

”Aino”, laulaa Väinämöinen,
”olen sulle hellä,
pitelen kuin ruusunkukkaa
aina kämmenellä.

Minne tahdot, sinne sinut
hevosella kukseen”.
Aino-neiti säikähtää
ja syöksyy vattupuskaan.

Mutta vanha Väinämöinen
pitää vanhan päänsä,
vielä ennen juhannusta
päättää viettää häänsä.

Aino-neiti pakenee
ja kahisevat puskat,
Väinämöisen käytös nostaa
rintaan kovat tuskat.

”Kyllä”, sanoo Aino-neiti,
”Väinämöisen naisin,
jos vain Väinämöistä edes
vähän rakastaisin”.

Väinämöinen lepertelee,
sormin partaa selaa,
kaikki lemmenluritukset
Ainolle hän kelaa.

Aino epätoivoisena,
kun ei muuta keksi,
hyppää järveen, muuttuu siellä
luotoahveneksi.

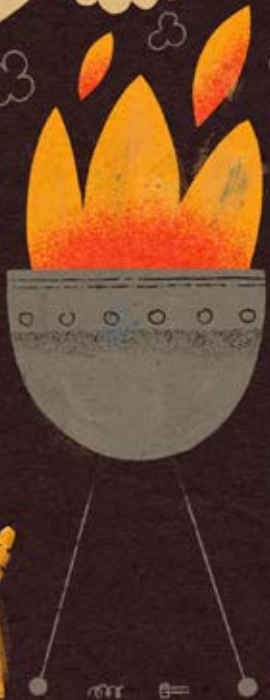
Väinämöinen allapäin nyt
kulkee pitkin teitä.
Poskipäältä maahan tippuu
litra kyyneleitä.

Naine

Ilmarinen takoo kultaneidon

Muinaisessa Väinölässä,
sielläpä jos missään,
istuu seppä Ilmarinen
yksin, ikävissään.

Kun ei ole vaimoa,
ei minkäänlaista naista,
päivät ovat pilviset,
aurinko ei paista.

Seppä päättää kullasta nyt
tehdä oman kullan,
tuosta vain, kuin pyöräyttäisi
taikinasta pullan.

Ilmarisen pihamaalle
ihmisiä laukkaa
kuuntelemaan, katselemaan
kuinka leka paukkaa.

”Käytä voimaa, Ilmarinen!”
väkijoukko hihkuu.
Seppä Ilmarinen takoo,
hiki päästä tihkuu.

Takoo suun ja takoo nenän,
silmät päähän nyhjää,
nainen katsoo Ilmarista
katse täynnä tyhjää.

Ilmarinen halaa naista.
Lämpö siitä puuttuu.
Antaa sille leivänpalan.
Pala kurkkuun juuttuu.

Ilmarinen laulaa vielä
hauskan rekilaulun,
tuumii: ”Jos se kirkastaisi
neidon naamataulun”.

Ilmekään ei värähdä,
eikä liiku rinta.
Patsas on niin sydämetön,
pelkkä kaunis pinta.

Ilmarinen vihastuu
ja neidon nurkkaan nakkaa:
”Enpä ole koskaan nähnyt
yhtä kylmää akkaa!”

Aika kului, päivät kulki,
kultaneidon peitti
paksu nokikerros, harmaa
ristilukin seitti.

**Tässä ovat henkilömme,
jutun korttipakka –
Väinämöinen, Ilmarinen,
Aino, Pohjan Akka.**

Joko tunnet Kalevalan
huikeat hahmot ja hurjat tarinat?

Rakastettu riimiseppä Jukka Itkonen
on takonut Kalevalan keskeiset
kertomukset uuteen uskoon! Yhdessä
Tuomas Kärkkäisen huumoria tulvivan
kuvituksen kanssa niistä on syntynyt
varsinainen "supersankariepos". Kieli
poskessa runoillut Kalevala-tarut ovat
hauskoja ja helposti lähestyttäviä
vasta-alkajille, mutta tarjoavat myös
tuoreita näkökulmia niille, joille
kansallisepos on jo tuttu.

L82.2; L85.2

ISBN 978-952-04-5643-6
www.tammi.fi